



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové v právní věci žalobkyně: **CZ – Namar, s.r.o.**, IČ 27251438, se sídlem Švábky 238/8, 180 00 Praha 8, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2016, č. j. KUKHK-6016/DS/2016/GL,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalobkyně podala včas žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 11. 11. 2015, č. j. 132824/2015, sp. zn. 2015/334/SPR-SR KOG. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a za to jí byla uložena pokuta 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím způsobem, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy jako provozovatelka osobního automobilu tovární značky Porsche, RZ: ..., nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Řidič výše uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil dne 3. 1. 2015 v 13:11 hod. v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, okr. Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou na 50km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO TRAFFIC VELOCITY, v.č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 73km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 70 km/h. Tím porušil ust. § 4 písmeno c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně nejprve namítala, že zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla mělo předcházet vyhotovení výzvy k úhradě určené částky dle § 125h zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla poté na základě takové výzvy buď uhradí určenou částku, nebo sdělí správnímu orgánu totožnost pachatele přestupku. Správní orgán ale takovou výzvu nevyhotovil, čímž žalobkyni krátil na jejích právech. Správní orgán následně vyhotovil výzvu k podání vysvětlení, na základě které žalobkyně správnímu orgánu sdělila totožnost pachatele přestupku (pan L. Y.).

Dále žalobkyně namítala, že řízení bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud měl správní orgán jakékoli pochyby o osobě řidiče nebo se mu nedařilo doručit oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení, měl žalobkyni předvolat k podání vysvětlení a vyzvat ji k označení dalších důkazů. Jestliže správní orgán tvrdí, že je mu osoba řidiče známa i z dalších řízení (z jeho úřední činnosti), měl konkrétně uvést, z jaké činnosti či postupu jsou mu tyto skutečnosti známy. Žalobkyně svou argumentaci podpořila i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1As 100/2009-109. Dle názoru žalobkyně tedy správní orgán nepodnikl žádné kroky, které by vedly ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, a věc následně odložil. Takový postup shledala žalobkyně zcela účelový.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně. Žalobkyně přitom námitku nekonání ústního jednání uplatnila již v odvolání. Takový postup ji krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Měla právo na to, aby její věc byla projednána, a to za přítomnosti její a jejího obhájce, a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Uvedla, že obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv jako obviněný z přestupku či trestného činu, neboť obvinění ze správního deliktu provozovatele

vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. K nutnosti nařízení ústního jednání odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30. Žalobkyně shledává takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

V další námitce žalobkyně namítala, že řidič vozidla se žádného přestupku nedopouštěl, neboť v místě, kde bylo vozidlo změřeno, je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h. K tomuto argumentu přiložila fotografii křižovatky, kde dle výroku rozhodnutí měla být rychlost vozidla měřena. Z fotografie je zřejmé, že rychlost 50 km/h začíná až za křižovatkou. Dopravní značkou, jejíž platnost daná křižovatka rušila, byla nejvyšší povolená rychlost před křižovatkou stanovena na 70 km/h. Žalobkyně dále uvedla, že aktuálně je nejvyšší povolená rychlost v úseku stanovena na 50 km/h, avšak v době spáchání přestupku se tam taková značka nenacházela.

Závěrem žalobkyně namítla, že správní delikt provozovatele vozidla spáchaný dne 3. 1. 2015 byl již promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. V souvislosti s tím odkázala na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Ministerstvo dopravy v něm konstatovalo, že: „Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení *in dubio mitius*“.

Navrhla proto, aby krajský soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 27. 4. 2016. Provedl podrobnou rekapitulaci řízení proběhnuvšího před správními orgány obou stupňů a plně odkázal na své rozhodnutí.

Znovu vyslovil názor, že správní řád nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání ve všech případech a ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je

source not found.

ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení. V případě žalobkyně nebylo nezbytné ke splnění účelu řízení nařídít ústní jednání, neboť to, že žalobkyně jako provozovatelka osobního motorového vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, bylo řádně zdokumentováno. Žalovaný k tomuto odkazuje na oznámení o přestupku ze dne 16. 4. 2015, včetně spisové fotodokumentace, dále na výpis z karty předmětného vozidla a protokol o provedení důkazu mimo ústní jednání ze dne 15. 10. 2015, ke kterému se žalobkyně, resp. její zástupce nedostavila, i když o tom byla řádně srozuměna písemností ze dne 21. 9. 2015.

K námitce nedostatečného zjištění pachatele přestupku správní orgán uvedl, že ve své databázi eviduje 21 případů oznámení přestupku překročení rychlosti neznámým pachatelem, změřené stacionárním radarem v katastru obce Mladé Buky, jejichž provozovatelé byli zastupováni společností FLEET Control, s.r.o., IČ 24149322, a kdy zástupce poskytl podání vysvětlení ve smyslu sdělení řidiče vozidla textem: „...v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan L. Y., nar. ... Palackého 15, 11000 Praha 1.“ I přes to, že správnímu orgánu bylo zřejmé, že uvedená osoba je nekontaktní, vyzval ji ve smyslu § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) k podání vysvětlení. Správní orgán dále uvedl, že osoba neprocházela databází evidence obyvatel České republiky, proto šetřil správní orgán I. stupně osobu řidiče dále, a to v součinnosti s Krajským ředitelstvím Policie hlavního města Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytových agend. Ze sdělení tohoto odboru ze dne 20. 2. 2015 vyplynulo, že jmenovaný L. Y., nar. ..., byl od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 správně vyhoštěn z území České republiky a že v současné době (do 20. 2. 2015, tj. den, kdy bylo vyjádření vystaveno) nemá povolen pobyt na území České republiky. Na základě výše uvedeného správní orgán I. stupně došel k jednoznačnému závěru, že se nepodařilo dohledat a zjistit osobu řidiče ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán I. stupně tak věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

K námitce, že správní delikt provozovatele vozidla již byl promlčen, žalovaný uvedl, že ustanovení § 125e zákona o silničním provozu upravuje v odst. 5 odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním. Na to se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle ustanovení § 125f (upraveno zákonem č. 230/2014 Sb., s účinností od 7. 11. 2014). V odst. 3 téhož ustanovení je uvedeno, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Z toho je zcela zřejmé, že zánik odpovědnosti za správní delikt dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu je upraven speciálním zákonem.

Žalovaný se v závěru vyjádřil k námitce dopravního značení v místě měření rychlosti tak, že odkázal na spisový materiál, kde je založeno vyjádření Policie České republiky - Územní odbor Trutnov ze dne 29. 1. 2014 a jeho doplnění ze dne 24. 2. 2014. Žalovaný uvedl, že až posléze došlo k instalaci dopravních značek a měřicího zařízení.

Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutková zjištění

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s"). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělila žalobkyně souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Správní orgán I. stupně obdržel dne 16. 4. 2015 od Městské policie Trutnov oznámení ve věci podezření ze spáchání přestupku (dále jen „oznámení“), kterého se měl dne 3. 1. 2015 v 13:11:55 hodin dopustit řidič vozidla Porsche, RZ: ... Ve spise je k tomuto oznámení připojena zřetelná fotodokumentace, pořízená automatizovaným technickým prostředkem SYDO TRAFFIC VELOCITY, v. č. GEMVEL0012 a karta vozidla. Jako provozovatel vozidla byla zjištěna žalobkyně, které správní orgán I. stupně doručil dne 27. 4. 2015 výzvu k zaplacení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu spolu s poučením o dalším možném postupu (dále jen „výzva“). Žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala. Nezaplatila určenou částku ani neposkytla žádnou informaci o případném řidiči vozidla.

Poté správní orgán I. stupně zaslal žalobkyni dne 15. 6. 2015 výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Dne 29. 6. 2015 zástupce žalobkyně přípisem sdělil jméno řidiče (pan L. Y.), který měl v danou dobu výše zmiňované vozidlo k užívání a řídil je. Následně správní orgán pokračoval ve vyšetřování pachatele přestupku, když dne 26. 7. 2015 bylo vloženo do spisového materiálu sdělení informací k cizinci od Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy (viz výše uvedená informace o uděleném správním vyhoštění s tím, že uvedený cizinec nemá povolený pobyt na území ČR). Vzápětí správní orgán I. stupně vyzval dne 26. 8. 2015 domnělého řidiče výzvou k podání vysvětlení. Dne 28. 8. 2015 byla věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložena. Dne 21. 9. 2015 bylo zahájeno řízení o správním deliktu a vyhotoveno vyrozumění o provádění důkazů mimo ústní jednání dne 15. 10. 2015 v 9,00 hod, které bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 22. 9. 2015. Dne 15. 10. 2015 byl vydán protokol o provedení důkazu, z něhož vyplývá, že zástupce žalobkyně se k provedení důkazu nedostavil. Následně mu bylo dne 19. 10. 2015 zasláno oznámení o ukončení dokazování a možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 10. 11. 2015. Této možnosti opět nevyužil. Poté dne 11. 11. 2015 bylo vydáno rozhodnutí č. j. 2015/3334/SPR-SR/KOG, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, když nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích dle zákona o silničním provozu. Za vytkaný správní delikt jí byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

V. Posouzení věci krajským soudem

Ve věci právního posouzení žalobních námitek krajský soud předesílá, že vychází ve věcech správního trestání z teze, podle níž: *„je třeba při přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím účastníka řízení na straně druhé. V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2012 čj. 1 As 148/2011 – 52, bod 26; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Jako první považoval krajský soud za vhodné projednat tři námitky, jež žalobkyně přednesla již v průběhu řízení před správními orgány. První takto vznesená námitka se týkala promlčení správního deliktu. Krajský soud v souvislosti s tímto předesílá, že dle jeho názoru se v daném případě jedná o lhůtu prekluzivní, nikoliv promlčecí. Objasnění tohoto problému by si však vyžádalo obšírnější pojednání překračující účel tohoto rozsudku, neboť ve výsledku není pro posouzení dané věci právně relevantní a nemá pro rozhodnutí ve věci zásadní význam.

V této námitce žalobkyně namítala, že předmětný správní delikt byl již promlčen, neboť od jeho spáchání dne 3. 1. 2015 uplynul jeden rok. Žalobkyně se ve vztahu k této námitce v žalobě dovolávala Metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5, která se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012 mimo jiné vloženo ustanovení §125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Metodika uváděla, že v případě tohoto správního deliktu bylo nutné na lhůtu k projednání deliktu uplatnit analogicky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval.

Nastíněná právní situace se však změnila přijetím zákona č. 230/2014 Sb., s účinností od 7. listopadu 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně pak ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že *„na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“* Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, které řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

source not found.

V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán (spáchán byl dne 3. 1. 2015), odpovědnost žalobkyně by tedy zanikla až dne 3. 1. 2019. Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobkyně za zmíněný přestupek dozvěděl (ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu).

Pro úplnost lze dodat, že zmíněnou novelizací ustanovení § 125e zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 230/2014 Sb., kterou bylo s účinností od 7. listopadu 2014 výslovně stanoveno, že i na odpovědnost fyzické osoby za uvedený správní delikt se vztahuje ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby (tedy i úprava lhůt pro zánik odpovědnosti právnických osob za správní delikt), nedošlo k porušení principu zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem. Tento princip je totiž v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod vymezen ve vztahu k posouzení trestnosti jednání, nikoliv k posouzení doby, po kterou lze trestný čin stíhat, přičemž se tento závěr bezpochyby vztahuje i na správní delikty, jejichž povaha je konstantní soudní judikaturou i právní doktrínou považována za druh „trestního obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod zakotvujícího právo na spravedlivý proces. Tento závěr vyslovil Ústavní soud např. v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/93, v němž uvedl, že *„otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblastí těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) práv a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totož ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat“*. V dané věci se tedy nejedná o případ, kdy by byla aplikována nová právní úprava (provedená zákonem č. 230/2014 Sb.) na posouzení „trestnosti“ zmíněného deliktního jednání žalobkyně, ale jedná se právě o posouzení otázky týkající se doby, v jaké lze toto jednání delikventa postihnout z hlediska jeho odpovědnosti za správní delikt.

Krajský soud tak na základě výše uvedeného nemůže v této námitce žalobkyni přisvědčit.

Další námitkou, kterou žalobkyně vznesla již v podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně i v žalobě, je námitka, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně. Vyjádřila přesvědčení, že na úpravu procesu projednání správních deliktů, které jsou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy, analogicky dopadá zákon o přestupcích a základní principy trestního řízení. Tato námitka byla podpořena odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30.

Krajský soud přitakává žalobkyni, že ve svém rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35, vyslovil právní názor o povinnosti správních orgánů nařídit v řízení o správním deliktu ústní jednání. Tento právní závěr však byl již překonán rozsudkem

source not found.

Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je uvedeno, že „*správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání (§ 49 odst. 1 správního řádu) v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků*“. Tento právní závěr tak krajský soud plně respektuje.

Krajský soud dále dodává, že právní názor obsažený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. dubna 2015, č. j. 15A 14/2015-35, byl již taktéž překonán, a to mimo jiné rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29. Nejvyšší správní soud v něm uvedl, že krajský soud má sice pravdu v tom, že na řízení o předmětném správním deliktu dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury citoval a dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru citoval Nejvyšší správní soud i ze svého rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž uvedl: „*Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. února 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. května 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.*“

K poslední z navržené judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30) se žalobkyně blíže nevyjádřila. Uvedla sice, že zde Nejvyšší správní soud jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, k tomuto svou argumentaci ale dále nijak nerozvedla. Krajský soud tak jen pro úplnost dodává, že uvedený rozsudek zaujímá stanovisko, že prostor pro úvahu není správním orgánům dán při dokazování, neboť požadavek, aby při dokazování byla účastníkům řízení přítomnost umožněna, vyplývá přímo z ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu. Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu stanovuje určité podmínky. O záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání by měli být účastníci řízení včas vyrozuměni (ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu) a měl by o tom být sepsán protokol (ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu). Podle ustanovení § 53 odst. 6 správního

source not found.

řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah.

Na základě výše uvedeného lze shrnout, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí správní orgán jednání nařídit. Nemělo tomu tak, ústní jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno být nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy.

V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán I. stupně rozhodoval zejména na základě oznámení Městské policie Trutnov o podezření ze spáchání přestupku ze dne 16. 4. 2015, výpisu z registru provozovatelů vozidel, fotodokumentace opatřené automatizovaným technickým prostředkem SYDO TRAFFIC VELOCITY, v. č. GEMVEL0012 a sdělení informace k cizinci od Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy.

K uvedenému krajský soud dále doplňuje, že v průběhu správního řízení byla žalobkyni zaslána dne 23. 4. 2015 výzva dle § 125h zákona o silničním provozu, dále dne 15. 6. 2015 výzva k podání vysvětlení, dne 21. 9. 2015 oznámení o zahájení řízení o správním deliktu a vyrozumění o provádění důkazů mimo ústní jednání a následně i dne 19. 10. 2015 oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a sdělení o prováděném dokazování ze dne 15. 10. 2015. Na tento úkon se žalobkyně nebo její zástupce nedostavili. V oznámení byli přítomni informováni, že při uvedených úkonech bude správní orgán dle § 51 odst. 2 správního řádu provádět dokazování mimo ústní jednání čtením listinných podkladů, jež budou sloužit jako podklady pro vydání rozhodnutí. Současně byla žalobkyně poučena o svých procesních právech z tohoto postupu správního orgánu vyplývajících. Z protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí založených ve správním spise pak plyne, že správní orgán prováděl dokazování mimo ústní jednání zcela v souladu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu.

Je zarážející, pokud dnes žalobkyně vytýká správnímu orgánu, že ve věci nenařídil ústní jednání, pokud ona sama zcela rezignovala na svá procesní práva, bez omluvy se nedostavila k řádně ohlášenému dokazování mimo ústní jednání a nevyužila ani možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ta se mohla opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a svá vyjádření dokládat důkazy, přičemž nutno konstatovat, že s jí uplatněnými námitkami ve správním řízení se správní orgány řádně vypořádaly.

Krajský soud tak v ani této námitce nemůže dát žalobkyni za pravdu.

Žalobkyně dále namítala, že řízení bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, jelikož správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobkyně v reakci na výzvu k podání vysvětlení ze dne 15. 6. 2015 oznámila totožnost pachatele přestupku, tudíž měl dle jejího názoru správní orgán povinnost pokračovat v šetření přestupku. Pokud měl správní orgán za to, že je mu osoba řidiče známa i z jeho úřední činnosti, měl pak konkrétně uvést, z jaké činnosti

source not found.

jsou mu tyto skutečnosti známy. Svou argumentaci podpořila i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1As 100/2009-109. Dle názoru žalobkyně tedy správní orgán nepodnikl žádné kroky, které by vedly ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, a věc následně odložil. Takový postup shledala žalobkyně zcela účelový.

Podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45).

Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu na pozemních komunikacích „...je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21).

V přezkoumávané věci žalobkyně sice označila k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče pana L. Y., nar. ..., bytem Palackého 15, 110 00 Praha 1, avšak s touto osobou se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt. Správní orgán I. stupně požádal Policii České republiky, aby sdělila informace k výše uvedenému cizinci. I přes to, že mu bylo sděleno, že označené osobě řidiče bylo od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 uděleno správní vyhoštění z území České republiky a zároveň nemá v současné době povolen pobyt na území České republiky, zaslal mu dne 26. 8. 2015 výzvu k podání vysvětlení ze spáchání daného přestupku. Poté, co nebyl adresát při doručování výzvy zastížen a nebylo ji možno doručit ani jiným přípustným způsobem, byla písemnost uložena a její adresát byl vyzván oznámením o neúspěšném doručení písemnosti k tomu, aby si uloženou písemnost vyzvedl na poště. Adresát tak neučinil, a zásilka, byla jako nedoručitelná vrácena správnímu orgánu. Byly tak splněny podmínky pro účinné doručení fikcí uvedené v ustanovení § 23 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Na danou problematiku je taktéž přiléhavý nálezn Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2 (veškerá zde uváděná judikatura Ústavního soudu je dostupná na: <http://nalus.usoud.cz>) podle níž: „Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové,

source not found.

případně (přínejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“

Krajský soud tak konstatuje, že Městský úřad Trutnov, odbor dopravní tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobkyně, že pokud se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak ji samotnou měl správní orgán předvolat k podání vysvětlení a vyzvat ji k označení dalších důkazů. K tomu soud uvádí, že na jedné straně neměl správní orgán žádný zákonný důvod takto činit, a dále je krajský soud toho názoru, že provozovatel vozidla na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned správnou verzi a všechny indicie k ní. *„Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

Žalobkyně k tomuto dále namítla, že pokud měl správní orgán za to, že je mu osoba řidiče známa i z jeho úřední činnosti, měl pak konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy. Touto námitkou se lze zaobírat již jen obiter dictum, jelikož na základě výše uvedeného bylo spolehlivě prokázáno, že správní orgán činil patřičné kroky ke kontaktování osoby řidiče a fakt, že je tato osoba spojována s dalšími 21 případy v obdobných věcech, nebyl stěžejní pro rozhodnutí o správním deliktu. Krajský soud přesto dodává, že i jemu je z jeho činnosti zřejmé, že pan L. Y., nar. ..., bytem Palackého 15, Praha 1, je uváděn zastupující společností FLEET Control, s.r.o., IČ 24149322 jako řidič vozidla v analogických řízeních, jak bylo uvedeno např. i v rozhodnutí zdejšího krajského soudu ze dne 8. 3. 2017 sp. zn. 30A 38/2016, kde bylo řečeno, že: *„Dále správní orgán eviduje přestupky za správní delikt provozovatele vozidla zastupující společností FLEET Control, s.r.o., IČ 24149322, Praha 1, kde uvádí jako řidiče jmenovaného L. Y., nar. ..., bytem Palackého 15, Praha 1k(sp. zn.2015/3334/SPRKSR/KOG,2015/1888/SPRKSR/NOH,2015/4900/SPRKSR/SCHZ, 2015/1165/SPRKSR/SCHZ,2015/2505/SPRKSR/NOH,2015/2092/SPRKSR/NOH,2014/1701/SPRKSR/SCHZ,2014/1918/SPRKSR/NOH,2015/1961/SPRKSR/KAM,2014/1274/SPRKSR/KOG,2015/820/SPRKSR/NOH,2015/2497/SPRKSR/SCHZ,2015/6668/SPRKSR/NOH,2014/1909/SPRKSR/NOH,2015/4772/SPRKSR/SCHZ,2015/7059/SPRKSR/NOH,2015/4690/SPRKSR/NOH,2015/5840/SPRKSR/NOH,2015/2652/SPRKSR/NOH,2015/458/SPRKSR/KAM a 2015/2551/SPRKSR/KAM). Správní orgán proto považoval uvedení této osoby coby řidiče vozidla za obstrukční postup ze strany žalobce.“*

Krajský soud k této námitce ještě doplňuje, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti

source not found.

osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak opatřením správního orgánu - záznamem o odložení věci ze dne 28. 8. 2015, č. j. 112027/2015. Krajský soud tak považuje jednání správního orgánu za dostatečné a v této námitce nemůže žalobkyni přisvědčit.

Jak již bylo zmíněno, poslední dvě námitky namítala žalobkyně až v podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného. V průběhu správního řízení tyto námitky neuplatnila.

V souvislosti s tím krajský soud konstatuje, že dle jeho názoru je soud ve správním soudnictví v řízení o žalobě ve věcech správního trestání povinen se zabývat pouze takovými nově uplatněnými tvrzeními o zpochybnění skutkového stavu, která prokazují, že správní orgán v řízení porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nebyly v době vydání rozhodnutí důvodné pochybnosti; a provést pouze takové důkazy, které žalobce nemohl objektivně navrhnout v řízení před správními orgány (na podporu tohoto svého právního závěru odkazuje např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014- 43 nebo ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 As 6/2009-79).

V přezkoumávané věci pak dle přesvědčení krajského soudu mohla žalobkyně všechny zbývající námitky vznést již ve správním řízení, kde k tomu měla dostatečný prostor. Krajský soud k této pasivitě nezjistil žádné odůvodněné příčiny, které by byly způsobily vést žalobkyni k tomu, aby námitky nemohla vznést právě již v průběhu správního řízení.

Přestože by se tedy krajský soud nemusel těmito žalobními námitkami vůbec zabývat, považuje za vhodné tak učinit, byť v podstatě obiter dictum. Činí tak zejména proto, že z obsahu předloženého správního spisu, jakož i obsahu žalovaného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, lze dospět ke spolehlivým závěrům, že ani žádná ze zbývajících žalobních námitek není důvodná.

První z těchto námitek směřovala k nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu, kdy žalobkyně uvedla, že zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla mělo předcházet vyhotovení výzvy k úhradě určené částky dle § 125h zákona o silničním provozu.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky,

source not found.

datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.

Krajský soud uvádí, že ze spisového materiálu je spolehlivě prokázáno, že dne 23. 4. 2015 byla vyhotovena výzva k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, v níž byla žalobkyně vyzvána, aby uhradila peněžitou částku ve výši 1000,- Kč a zároveň poučena o svých právech a možnostech, které bylo možné uplatnit v řízení o přestupku. Tato výzva byla žalobkyni doručena datovou schránkou dne 27. 4. 2015 v 9:09:24 hod. Uvedená námitka není důvodná.

Poslední žalobní námitka se týkala místa spáchání deliktu. Žalobkyně namítala, že řidič vozidla se žádného přestupku nedopouštěl, neboť v místě, kde bylo vozidlo změřeno, je totiž nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h. Na podporu svého tvrzení žalobkyně přiložila fotografii z místa spáchání deliktu.

Ani tuto námitku neshledal krajský soud za důvodnou a to z následujících důvodů.

Předně je třeba uvést, že z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že podezřelého z přestupku lze postihnout, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činí skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry vyslovil Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014-30.

K námitce žalobkyně tedy krajský soud uvádí, že správní orgán při rozhodování vycházel z oznámení o přestupku ze dne 16. 4. 2015, kde je uvedena jako nejvyšší možná rychlost v daném úseku 50 km/h, a dále pak ze záznamu automatizovaného technického prostředku SYDO TRAFFIC VELOCITY, v. č. GEMVEL0012 – fotodokumentace, kde je taktéž jako nejvyšší povolená rychlost v úseku uvedena rychlost 50 km/h, a z protokolu o provedení důkazu mimo ústní jednání ze dne 15. 10. 2015, který je také v souladu s výše uvedeným. Následně byla uvedena informace o nejvyšší dovolené rychlosti 50km/h v daném úseku ve veškerých výzvách, žádostech a posléze i v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalobkyně nijak žádný z těchto dokumentů nezpochybňovala. Fotografie přiložená k žalobě pak nepřinesla k objasnění skutkového stavu žádnou novou informaci, jelikož ani z ní nebylo prokazatelně zřetelné, kdy byla pořízena. Navíc fotografie nezachycovala celou dopravní situaci, když bylo zaznamenáno pouze dopravní značení za křižovatkou a nijak nebylo doloženo případné dopravní značení před křižovatkou, které by mohlo eventuálně prokázat tvrzení žalobkyně, že v místě, kde bylo vozidlo změřeno, je totiž nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h.

K této námitce krajský soud dodává, že ji považuje za nepřípadnou.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

source not found.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. duben 2017

JUDr. Jan Rutsch
předseda senátu